

скали, отъ които едни приличатъ на крепости съ голѣми порти и разни оржжия. Като ги наблюдава човѣкъ, неволно му се ще да помисли, че нѣкога всичко това е било живо.

Въ областта на Палитинатъ се намира една много интересна скала, която наричатъ „Годеницитѣ“. И наистина, тя прилича на младъ мъжъ и жена, които стоятъ единъ до другъ, останали така за вѣчни времена неподвижни. На сто метра далечъ се намира друга скала, прилична на агне съ изкривена малка главичка, която гледа къмъ годеницитѣ. Отворило уста, агнето ги гледа умилително.

Въ планината Харцъ е „скалата на хърканията“. И наистина, има единъ водопадъ, скритъ въ планината, който не може да се види, и изпуска звуци, като че ли човѣкъ спи и хърка.

Цвѣтътъ на Земята. Знае се, че всѣка планета има свой особенъ цвѣтъ. Марсъ свѣти въ нощното небе като рубинъ — и затова старитѣ ѝ сж дали името на бога на войната. Венера лѣе студень бѣлъ цвѣтъ. Юпитеръ дава зеленикъва свѣтлина. Цвѣтътъ зависи отъ състава на повърхността на планетата и отъ свойствата на атмосферата, която я заобикаля.

Нѣма съмнение, че и нашата земя има цвѣтъ, но какъвъ е той, мъчно може да се каже, защото сами ние не можемъ да го забележимъ. Това биха могли да ни кажатъ жителитѣ отъ други планети, ако такива има; да ни кажатъ, какъ изглежда за тѣхъ нашата планета, както ние, земнитѣ жители, знаемъ какъ изглеждатъ другитѣ планети.

Сега американскиятъ професоръ Слeпнеръ съобщава, че е разрешилъ тоя интересенъ въпросъ. Професорътъ наблюдавалъ земната свѣтлина върху луната. Знаемъ, че при всички мѣни (фази) на луната, покрай освѣтената и блѣскава частъ на лунния кръгъ (дискъ), се вижда, макаръ и по-слабо освѣтена, и останалата частъ отъ неговата фигура. Тая „пепелна свѣтлина“ не е нищо друго, а свѣтлината на земята, която пада върху нейния спътникъ (луната) и го огрѣва ноще.